

[Jørgen Jensen.]

ter imod både deres overenskomster og deres ret til at have indflydelse på egen arbejdssituation.

Hr. Ninn-Hansen taler om ulovligheder. Nu er der jo normalt tale om overenskomststridige handlinger, og det er da også en kendsgerning, at den arbejdsret, vi har, idømmer bod, fordi man bryder en overenskomst. Skulle hr. Ninn-Hansens tale forstås sådan – og udtalte hr. Ninn-Hansen sig også på forligspartiets vegne, når han talte om ulovligheder? – at man her har vedtaget en lov og ikke en overenskomst? Så vil jeg da godt sige, at det, som arbejdspladserne i dag må arbejde under, er en overenskomst, som de ikke selv har stemt om, det er ikke en aftale, de har accepteret. Derfor er der ikke tale om, som hr. Kjeld Olesen sagde, at nogle vil holde aftaler, for det gør man ikke fra socialdemokratiets side. De, der i dag går i aktion, bryder ikke en aftale, for de er blevet påtvunget det. Det er måske rigtigt, hvad hr. Ninn-Hansen sagde: dette er en lov, I har påtvunget arbejderklassen, og derfor er det også nødvendigt, at den aktionerer.

Jeg vil erindre om, at da man vedtog indgrebet i 1975, talte hr. Kjeld Olesen også om, at det var et princip, man brød. Man ønskede frie overenskomstforhandlinger. Ja men nu bryder man det igen, for man har forhindret frie overenskomstforhandlinger. Frie forhandlinger er ikke alene at få lov at fordele det, som en tredjepart i og for sig mener der skal fordeles. Frie forhandlinger er også fri ret til selv at formulere de krav, der skal forhandles. Det har man grebet ind i ved denne 2 pct.s grænse. Dermed har man umuliggjort frie forhandlinger. Dermed har man umuliggjort en løsning af den kommende overenskomstsituation.

Ole Olsen (SF):

Det er jo altid rart at kunne begynde med at sige noget pænt, og jeg vil da gerne komplimentere socialdemokratiet med, at det ikke røg på den limpind med at kriminalisere. Det, vi har fået her, kan såmænd være slemt nok. Disse pæne ord er nok også det eneste pæne, jeg vil sige – omtrent.

Det forekommer mig, at jeg mange gange her i salen har hørt socialdemokrater og også borgerlige sige, at man ikke år ud og år ind kan køre med nogle stive prisstop. Der opstår forvriddinger i prisstrukturen. Det er, ligesom om man har glemt at bruge hovedet, når

det drejer sig om arbejdskraften, der som bekendt i dette samfund er en vare, som man kan sælge, og den eneste vare, man har at sælge. Der er udsigt til, at man bliver ved og bliver ved med at forlænge overenskomster, at man uden videre fastsætter lønninger fra statens side. Her synes socialdemokratiet og regeringen ganske at glemme deres egne pæne ord om, at man ikke år ud og år ind kan låse priser fast. Det synes at gælde for priser, men det synes efter regeringens opfattelse ikke at gælde, når det er lønninger, det handler om. Man unddrager sig ganske den forpligtelse, man havde, hvis man greb ind, til også at se på, hvad der var rimeligt, til at se på, om folk virkelig kan leve for de lønninger, man fastsætter og tvinger dem til år ud og år ind at leve af.

Generelt vil jeg sige, at det jo ikke kun er lønmodtagerne, der bliver udsat for overgreb i denne forbindelse. Der er jo også en lang række erhvervsdrivende – hr. Hilmar Baunsgaard var inde på det – som man har låst fast, som regeringen ved at ophøje overenskomsterne til lov har pålagt nogle omkostningsstigninger, lønstigninger, som jeg ikke synes er store. Man har pålagt dem det, og disse erhvervsdrivende må selvfølgelig være i god tro og regne med, at de også var i stand til at dække dem ind, i hvert tilfælde til en vis grad, ved at sætte priserne i vejret. Disse forventninger skuffer man ganske nu, og man opdager så fra erhvervsside, at man er blevet snydt og bedraget fra regeringens side og fra folketingsflertallets side.

Jeg synes, det kunne være interessant i forbindelse med dette lovforslag – og der er jo desværre ingen tvivl om, at det bliver vedtaget – at forsøge at få slået fast, både her fra talerstolen, når ministeren svarer, og under udvalgsarbejdet, i hvilket omfang der egentlig er plads til lønstigninger, for det er selvfølgelig klart, at der er plads til lønstigninger. Jeg vil gerne have handelsministeren til at bekræfte, at der ikke i dette lovforslag f. eks. er noget til hinder for lønforbedringer, der grunder sig i produktivitetstigninger. Der må ikke være tvivl om, at de er ganske lovlige. Det må være et helt almindeligt princip, at de simpelt hen må være lovlige.

Det bringer mig ind på et andet problem, og det er, hvilke priser det egentlig talt er, man fastsætter. Tager man hele reparationsområdet, både på bygningssiden og alle andre steder, så er det jo sådan, at det er ganske uklart, hvil-